

— Значи, твоето момче те е поканило при нашия господар! — И конярят се изсмя високо и звънко. Но планинецът не се обиди.

— Ти му обади, па да видим какво ще рече! — настояваше той. — Оня човек, речи, бащата на Фея, дето си искал да го видиш, той, речи, е дошъл.

— Не мога, приятелю, не мога. Хай върви си по работата.

— Защо да не можеш? — не отстъпваше планинецът.

— Затуй че нито на мене е работа да влизам при нашия господар, нито пък ти си му затрябвал за нещо. Хай пръждосвай се, излъгал те е някой.

Планинецът не се помръдваше.

— Тогава кажи ми къде живее вашият господар! — рече той с такава настойчивост, че конярят го изгледа смаян.

— Сам да влезеш при нашия господар?

— Че защо? Нали и той е човек — няма да ме изяде я.

— По-лошо, прости човеко, — пребледня конярят. — Ако изяде само тебе — харно. А то така ще се разсърди, че никой няма да се свърти тука. И тъй като ти ще си причина за това, не знам какво ще те направят нашите сановници и съветници. Така е — господарят гони тях, те гонят своите подчинени, и така се стига до нас, до народа. А ние няма кого да гоним, и само пъшкаме и мълчимо.

— Лошо живеете вие! — рече замислен Примо.

— Много лошо! — потвърди конярят.

— И, значи, толкоз проклет е този ваш господар?

— На тебе само го казвам, и тук да си остане — животът ни е дотегнал от него.

— А защо Фея казва, че бил много добър и любезен?